

Un tast de... 'Misèria, poder i corrupció a la Catalunya borbònica (1715-1808)', de Josep M. Torras PUNT DE VISTA. Planes 4 i 5

Protagonistes Miquel Martín Escriptor Nacional. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI

1,20€

DIMARTS • 25 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15462 - AVUI / Any XLII. Núm. 14332 - EL PUNT

NACIONAL

Planes 6-11

Prohibides les trobades de més de deu persones

PREC • El govern insta a abaixar la relació social perquè perillen la represa escolar i l'econòmica

Mig milió de PCR a les escoles

GRUPS • Es plantegen ràtios de 20 alumnes a primària i mascaretes a l'aula partir de 12 anys

Més tests massius, i restriccions al Vallès

Gairebé 13.000 morts mig any després de la primera diagnosticada, a Barcelona

Les universitats es bolquen en la docència híbrida

Una voluntària de Creu Roja atén una veïna de Cornellà de Llobregat que vol fer-se una prova PCR ■ ACN

Els expresidents del Parlament demanen l'indult per a Forcadell

Recurs de la fiscalia al Tribunal Suprem pel tercer grau dels set presos polítics de Lledoners

NACIONAL. Plana 12

Anticorrupció investiga la campanya de la CUP per l'1 d'Octubre

La fiscalia vol aclarir si es van malversar 168.666 euros del grup parlamentari

NACIONAL. Plana 15

Busques el millor per a la teva llar? **Ho tenim!**

MacMobles Cañellas
Sant Josep, 8 - Mataró - T. 93 790 20 72
www.macmobles.cat

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Jordi Cuminal

Independència: ser i fer

En aquest país durant molts anys els joves votaven Jordi Pujol. Sentien il·lusió pel seu projecte de construcció i li donaven suport explícit. Pujol feia autogovern amb el fem i farem, i aquests joves, que votaven nacionalisme per fer autogovern, eren més o menys independentistes. A l'altre costat, a Madrid, hi havia qui volia fer una democràcia per trencar amb la dictadura franquista. Democratitzar l'Estat (ho van fer una mica amb l'exèrcit però es van oblidar de la justícia i, com hem vist, la monarquia) i mirar de fer un estat autònom i més modern.

A Catalunya fer autogovern va entrar en crisi amb els pactes de CiU amb el PP. A finals dels 90, lluny dels anys de transició i després de més de 15 anys de govern, els joves es van començar a allunyar d'aquella política i ERC va començar a créixer, sobretot, fent oposició a Pujol.

Ser independentista es va consolidar com el motor polític d'aquesta generació, que ja es barallava, com fan ara els partits, en el marc dels sindicats d'estudiants o les joventuts polítiques. L'arribada d'aquesta generació als espais de decisió va representar passar del ser al fer.

A Espanya, després de 40 anys de democràcia també hi ha hagut canvis entre el fer i el ser, però a la inversa. Així com a Catalunya s'ha passat de ser independentista a intentar fer la independència, a l'Estat s'ha passat de mirar de fer un estat democràtic a ser espanyol.

L'independentisme, dividit entre els que van créixer criticant Pujol i ara semblen pujolistes i els que venen del pujolisme i creuen que això ara no toca, hauria de mirar què hi ha a Espanya. No volen fer, volen ser. I sembla que l'única manera de ser espanyol sigui ser franquista.

EDITORIAL

El fals diàleg del govern espanyol

El govern espanyol i els partits que el formen no desaprofitem cap oportunitat per erigir-se públicament en defensors de la mesa de diàleg amb el govern català, un ens creat a partir del reconeixement de l'existència d'un problema polític entre l'Estat i Catalunya i de la voluntat de trobar-hi solucions polítiques que rescatin el conflicte del corró judicial en què es troba. Tal reconeixement i tal voluntat constitueixen el fet diferencial del govern progressista que presideix Pedro Sánchez respecte al govern reaccionari que presidia Mariano Rajoy, principal instigador de la persecució judicial que ha produït nou presos i sis exiliats polítics, a banda de desenes d'encausats més. La fiscalia ge-

neral de l'Estat designada pel govern del PP va iniciar les hostilitats judicials contra el procés sobiranista l'any 2017 i, quasi tres anys després, la fiscalia general de l'Estat designada pel govern del PSOE i Podem les manté ben obertes en tots els sentits. Perquè és la fiscalia, qui s'ha oposat a tots els permisos reglamentaris atorgats fins ara als presos independentistes i la que ahir mateix va recórrer contra la concessió del tercer grau enviant la qüestió al Tribunal Suprem. També és la fiscalia, en aquest cas la branca anticorrupció, la que acaba d'obrir diligències contra la CUP per la seva campanya a favor del referèndum de l'1 d'octubre del 2017. I també és la fiscalia, en aquest cas la del Suprem, qui desqua-

lifica la decisió judicial que denega l'extradició de Lluís Puig a Espanya.

I, mentre passa això en l'àmbit judicial, en el polític veiem com la vicepresidenta del govern de Pedro Sánchez, Carmen Calvo, ha traslladat al primer ministre francès, Jean Castex, el malestar del govern espanyol perquè el president Puigdemont hagi circulat lliurement per França, a l'empara de la Justícia i el Parlament de la UE. El temps dirà si la mesa de diàleg té algun paper en la resolució del conflicte entre Catalunya i l'Estat, però a hores d'ara només ha servit perquè el govern de Pedro Sánchez pugui enganyar tothom emmascarant la seva nul·la voluntat de dialogar.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Miquel Iceta

PRIMER SECRETARI DEL PSC

“Si hagués de triar entre monarquia i república, triaria república. Però no estem en aquest escenari”

Ombres d'agost

Imma Merino

‘El llarg i càlid estiu’

Joanne Woodward ha explicat que el primer cop que va veure Paul Newman va ser a l'oficina del seu agent en un dia tan calorós a Nova York que hi va arribar suada i cansada. Això mentre que, en paraules de l'actriu, ell, sense ni una gota de suor, semblava un anunci

d'una beguda refrescant. Essent a primera vista tan guapo, amb aquells ulls blaus càlids, Woodward hi va apreciar una perfecció una mica fastigosa. Devia ser a mitjans dels anys cinquanta. Eren joves i tots dos s'obrien pas com a actors. Van anar coincidint, fent-se amics i potser una mica amants, però ell estava casat i tenia dos fills. Es diu que no va ser fins que van coincidir al rodatge d'*El llarg i càlid estiu* (*The long, hot summer*, 1958, Martin Ritt) que van lliurar-se a l'amor que compartien iniciant una relació que va durar fins a la mort de Newman, el 2008.

Abans d'*El llarg i càlid estiu*, ell va demostrar la seva força interpretativa encarnant el boxejador Rocky Graziano a

Somebody up there likes me, però ella encara més a *A kiss before dying*, amb la qual va guanyar un Oscar interpretant una jove rica assassinada pel seu ambiciós amant en saber que, xafant els seus plans, està embarassada. Amb el film dirigit per Martin Ritt, inspirat en tres relats curts de Faulkner, la carrera de Newman va agafar una embranzida (mentre que la de Woodward, un cop van estar junts, va frenar-se una mica) que encara va ser més forta quan, el mateix 1958, va protagonitzar, junt amb Liz Taylor, *La gata sobre la teulada de zinc calent*.

A *El llarg i càlid estiu*, en un poble del Mississipi, Ben Quick hi arriba amb una ambició que crema, com ho fa el seu

atractiu eròtic. S'hi guanya la confiança de Will Varner (Orson Welles), que, enriquit sense escrúpols, s'ha fet l'amo del poble. També sedueix la seva filla (Woodward). El film reflecteix les diferències classistes, la corrupció moral amb l'ascensió social, el patriarcat dominant. I també aquella tensió (entre la repressió sexual i l'emergència manifesta del desig) palpable en tants de films nord-americans de finals dels cinquanta i primers dels seixanta. Allà hi ha Paul Newman amb la samarreta arrapada, a la manera de Brando a *Un tramvia anomenat Desig*, traient-se-la per mostrar el tors que enlluerna en la calidesa de l'estiu. Continuarà: demà, *La caça de l'home*, Arthur Penn, 1966.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

La 'rentrée'

Ara que som a les portes no només del nou curs polític (quina mandra!), judicial (aquests sí que no fallen mai), escolar (ai, ai, ai, quina por) i, per sobre de tot, sanitari, potser el que hauríem de demanar al nostre govern és una cosa tan simple com que, si us plau, ens doni poques instruccions, que siguin clares i entenedores, i que no ens les canviïn cada dos per tres. Ja ho sé, tot allò de Zygmunt Bauman i la societat líquida, la resiliència, el canvi i que aquest és el món canviant que ens ha tocat viure, però això no hauria de ser contradictori amb un manual d'instruccions més clar i entenedor. No pot ser que un dia ens diguin grups de deu, l'altre dia, de vint, que un dia ens prohibeixin fumar al carrer, que l'endemà un jutge es carregui la instrucció o que cada dia senti tres o quatre professionals sanitaris dient coses contradictòries, els uns alertant que ja estem en

“Facin el favor, si us plau, senyors del govern, de no canviar-nos les instruccions cada dos per tres

una segona onada i els altres dient-nos que no, que hi som molt lluny. El paradigma de tot plegat deuen ser els missatges que els arriben als pares del nou curs escolar: primer, van parlar d'espais alternatius, després, va ser que no; primer, sense mascaretes, ara, sembla que sí... I un no parar de missatges canviants (a mi em sembla que fins i tot contradictoris) que mantenen pares,

mestres i alumnes ben despistats a pocs dies del suposat inici de curs, que ja en parlarem. Si es tanquen aules, com està passant als països europeus on el curs ha començat, què fan els pares amb els nens? Deixen de treballar? Van a dur el virus als avis? I tota aquesta situació, com afectarà els seus currículums? Es poden permetre dos cursos seguits d'improvisació i, no ens enganyem, de temaris inacabats? Primer, va ser no a les mascaretes, ara, són obligatòries; primer, els PCR no eren una eina eficaç, ara, són massius i imprescindibles; primer, els rastrejadors no calien, ara, en són milers. I del desgavell a les residències d'avis ja ni els en parlo. I si hi afegim que cada regió, poble o ciutat té una situació diferent, el manual d'instruccions, en comptes de facilitar-nos la vida, a mi em sembla que ens l'ha complicada. Potser és això el que ens falta: poques instruccions i ben clares.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Una bona notícia, tanmateix

■ Sobre la incorporació de 8.000 docents, tot i que és una bona notícia, em permeto, però, presentar alguns interrogants: 1) D'on sortiran aquests nous mestres? Se'ls contractarà per a fer de mestres o professors o per a ser-ne?; 2) Abans de ser incorporats se'ls informarà que Catalunya disposa d'un model propi anomenat "escola catalana en llengua i continguts?"; 3) S'exigirà l'ús de la llengua catalana en la docència, l'educació i la relació en els centres educatius on s'incorporin?; 4) Seran les direccions escolars les que rebran les instruccions pertinents per al bon funcionament del tractament de llengües a l'escola?; 5) La Inspecció d'Ensenyament, en la seva funció supervisora, vetllarà seriosament per al compliment de la LEC en l'aspecte lingüístic?

Podria passar que, ocupats per la pandèmia, es doni més relleu a les mesures sanitàries imprescindibles i es deixi de tenir cura del tractament de la llengua catalana adequat a una societat tan poliglota com l'actual. Això no es pot permetre si volem mantenir la cohesió social i construir un país per a tothom, la qual cosa demana esmenar la plana a la deixadesa actual que pateix el català per part de l'administració educativa i dels mitjans públics de comunicació.

JOAQUIM ARENAS I SAMPERA
Premià de Mar (Maresme)

Cançons molt encertades

■ Soc un seguidor més del Pau de Ponts, nom artístic del Sr. Pau Pinós Bergé, membre de l'equip del programa *Fricandó matiner*, de RAC 105.

M'encanten les versions musicals que ha fet fins ara, però li destaco especialment la dedicada als page-sos, una, i l'altra, als mestres. I vull animar el lector a cercar-les a la xarxa. Hi destil·la un immens afecte i una gran admiració vers ambdós oficis.

Es nota que hi té la mà trencada, en aquest art. I em ve molt de gust fer aquest "aplaudiment" perquè també crec que sempre és un bon moment per donar suport a la cultura: a tots els seus protagonistes (professionals, *amateurs*, estudiants, etc.) i de la manera que s'escaigui (criticant, anunciant, recomanant, etc.).

JAUME PORTA I JOSA
Amposta (Montsià)

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Cati Morell Apel·lant a la responsabilitat

El president de la Generalitat, Quim Torra, va anunciar la prohibició de les reunions de més de deu persones tant en espais públics com en espais privats. Ha arribat el moment de recuperar el control dels contagis per començar el curs amb el millor escenari possible per fer front a la Covid-19. Com a país no ens podem permetre tornar a l'escenari de la primavera passada. Catalunya ha de recuperar l'activitat lectiva i, per extensió, econòmica.

Lluny de generar confiança, tornem al discurs de la por

Tant Torra com la consellera Vergés van apel·lar a la responsabilitat individual de cadascú per crear bombolles de relacions socials al màxim de reduïdes possible, tal com han fet altres països de la UE fins que es pugui controlar la pandèmia i, fins i tot, eradicar el virus, va dir Vergés.

La resposta no es va fer esperar. A la tarda, alguns ciutadans, fent ús d'aquesta responsabilitat individual, van començar a anul·lar casaments i celebracions previstos per a aquesta tardor. Milions d'euros que queden als llimbs. Torra va dir que està disposat a generar el dèficit que faci falta per atendre les necessitats de la ciutadania. Lluny de generar confiança, una vegada més, tornem al discurs de la por. Però el discurs de la por no ens agrada. Qui apel·la a la responsabilitat del govern?

Les cares de la notícia

FISCAL GENERAL DE L'ESTAT

Dolores Delgado El mateix corró

L'exministra de Justícia i ara fiscal general triada pel govern de Pedro Sánchez continua en la mateixa línia que els seus predecessors de persecució sistemàtica a l'independentisme; ara, iniciant accions contra la CUP per la seva campanya a favor del referèndum de l'1-O.

ACTRIU

Glòria March Una història dura

L'actriu interpreta la mare de Guillem Agulló a 'La mort de Guillem', el film de Carlos Marques-Marcet estrenat ahir en el Festival de Cine de Màlaga, que narra l'assassinat d'un jove de 20 anys per part d'un grup de feixistes, la injustícia judicial i el dolor familiar.

ENTRENADOR DEL GIRONA FC

Francisco Rodríguez La nota positiva

L'entrenador del Girona no ha pogut culminar la seva tasca amb l'ascens a primera, però la seva feina ha estat bona, surt indemne d'aquesta decepció i continuarà la temporada que ve, ara des de l'inici, però amb menys recursos, per perseguir l'objectiu.

Un tast de... 'Misèria, poder i corrupció a la Catalunya borbònica (1714-1808)

Misèria, poder i corrupció

Rafael Dalmau
Autor: Josep M. Torras i Ribé
Gènere: assaig històric
Pàgines: 223
Preu: 19,00 €

La documentació disponible coincideix a mostrar la Catalunya sotmesa a la Nova Planta com una societat colpida durant anys i panys per una penúria atribuïda a l'espoli fiscal representat pel cadastre, una contribució totalment desproporcionada en relació amb la riquesa del país i impossible de pagar tot i la violència militar aplicada per cobrar-la. Les denúncies, canalitzades a través dels gremis, expressen tant les queixes per la fiscalitat i la misèria, com les protestes contra els abusos, el desgovern i la corrupció.

Una violència extrema sotterrada

La imatge que ens ha dibuixat la historiografia sobre la derrota i la postguerra del 1714 ha quedat fixada en l'imaginari col·lectiu pels aspectes militars del setge i la repressió posterior, qüestions que, òbviament, no podem negligir de cap manera, sota el perill d'incórrer en una lectura esbiaixada dels fets, però que en aquest treball donem per prou establertes. Pensem, en canvi, que no s'ha posat prou èmfasi en aspectes menys cridaners però que sens dubte van tenir una repercussió dramàtica per a la ciutadania i que foren d'una violència extrema, bé que sotterrada per la rutina i la grisor de la vida quotidiana dels anys de la postguerra. Les raons d'aquest menysteniment són atribuïbles a un doble hàndicap que en molts aspectes resulta impossible de superar: la gran apagada documental provocada per la derrota, i les requisites i destruccions indiscriminades d'arxius públics i col·leccions privades practicades en tots els àmbits de la vida col·lectiva. Com a contrapunt, cal cridar l'atenció sobre el fet que tota la informació disponible del període prové de les fonts de la repressió, és a dir, de les diverses instàncies del poder borbònic, amb tota la càrrega de discrecionalitat, manipulació i tergiversació que es pot atribuir a aquest origen espuri.

Dintre d'aquesta exasperant escassetat documental, el principal element identificador del període, que destaca per la seva reiteració i persistència, és sens dubte la situació de misèria esgarrifosa que apareix reflectida en totes les fonts disponibles, des dels dietaris i escrits de particulars, fins a les actes municipals i la mateixa documentació de la Reial Audiència. En tot cas, el que sabem del cert és que era una misèria induïda, conseqüència de la guerra, de la derrota i de la repressió imposada pels vencedors. Segons tota la documentació consultada, aquesta misèria indescriptible era provocada de manera directa per l'espoli fiscal imposat als catalans pel règim borbònic. Ens trobem davant de centenars d'anotacions i testimonis, tots ells coincidents, que assenyalen aquesta relació de causa-efecte, i el que resulta més significatiu és que aquesta seqüència que vincula fiscalitat abusiva, misèria, corrupció i protesta popular, la trobem reconeguda reiteradament per les mateixes autoritats, des de la Reial Audiència fins a la Intendència, i és present en la majoria de testimonis de menor rang dintre de la jerarquia del poder borbònic. D'altra banda, aquesta mateixa percepció de causa-efecte apareix reflectida de manera recurrent, en termes inequívocs, en

innombrables queixes i protestes de la ciutadania al llarg de tot el segle, detectades a través d'un extens encreuament documental i arxivístic. Arreu es protestava per la fiscalitat, la misèria i la carestia, però també contra la corrupció inherent al mal govern de les institucions borbòniques.

Amb l'anàlisi d'aquests múltiples testimonis coincidents hem intentat recuperar la memòria del dia a dia dels catalans de l'època: les seves penalitats i angoixes, el clima d'arbitrarietat i repressió, i la misèria que condicionava tots els aspectes de la vida col·lectiva i que en molts casos desencadenà conats del que es qualifica com a "protestes primitives" o revoltes de la misèria, sobre les quals apareixen notícies esparses en moltes contrades. És a dir, es protestava contra les penalitats provocades pel règim borbònic, però també contra els seus adeptes i servidors catalans, la noblesa i les classes privilegiades de la societat, principals beneficiàries de la nova situació política. En aquest sentit, hauríem de recordar que amb la imposició del marc polític representat pel Decret de Nova Planta es pretenia no solament erradicar l'autogovern i abolir les institucions catalanes, sinó també canviar el model de societat, imposant una estamentalització obsessiva de la societat i les institucions, en detriment de la burgesia mercantil, de la menestralia i dels gremis, que quedaren exclosos o amb uns marges de representació molt disminuïts en el nou marc institucional imposat pel règim borbònic. És a dir, les categories emprenedores de la societat i les classes subalternes foren desplaçades del poder, reduïdes a la irrellevància institucional i allunyades dels llocs de representació i de preeminència social. Aquesta normativa degenerà en molts casos en una conflictivitat latent, amb un indubtable component de lluita de classes que esclatava en forma de protestes contra la corrupció i el mal govern inherents a les institucions borbòniques. I aquestes actuacions eren canalitzades a través dels gremis, que durant tot el segle esdevingueren l'embrió reactiu que s'obria pas enmig de l'opressiva realitat política de l'època. Hem de concloure que les lleis i institucions es poden imposar per dret de conquesta, però el model de societat no es pot improvisar així com així, a força de decrets i repressions, i la dinàmica social genuïna sempre acaba emergint d'una manera o altra.

Com a visió de conjunt, pensem que és escaïent puntualitzar que les institucions borbòniques foren concebudes des del seu ori-

gen com a eines de repressió i sotmetiment del país i els seus habitants, i no solament dels que s'havien mostrat desafectes durant els anys del conflicte successori, sinó que involucraven tota la societat. El clima d'arbitrarietat i de prepotència dels nous governants no tenia aturador i la majoria de normatives i institucions garantistes que en l'antic ordenament jurídic fomentaven les bones pràctiques de govern i l'aplicació recta de la justícia, foren derogades expressament pels vencedors. No podem perdre de vista que les institucions de la Nova Planta tingueren una vigència secular i durant tota la seva aplicació es mostraren irreformables, incapaces d'atendre els múltiples requeriments d'una societat dinàmica i en avançada transició cap al capitalisme, amb totes les seves contradiccions, però també amb tots els seus reptes i plantejaments creatius i innovadors, que esdevenien constantment motiu de conflicte i confrontació per a un règim anquilosat en la rutina i obsessionat pel manteniment de l'ordre establert. Un compendi providencial d'aquestes deficiències de funcionament i de com eren percebudes per la ciutadania, el trobem expressat en termes inequívocs en els escrits de protesta redactats a mitjan segle com a resposta social, dels quals resulta emblemàtic el contingut de l'anomenat Memorial de Greuges de 1760, que esdevingué una autèntica esmena a la totalitat del model institucional de la Nova Planta i una crítica sense paliatius al marc jurídic imposat a Catalunya després de la derrota de 1714.

Com a mostra de la incapacitat del règim borbònic de fer front a la canviant realitat de la societat catalana de l'època, podem veure que la majoria de reformes introduïdes per a

), de Josep M. Torras i Ribé

Avançament editorial

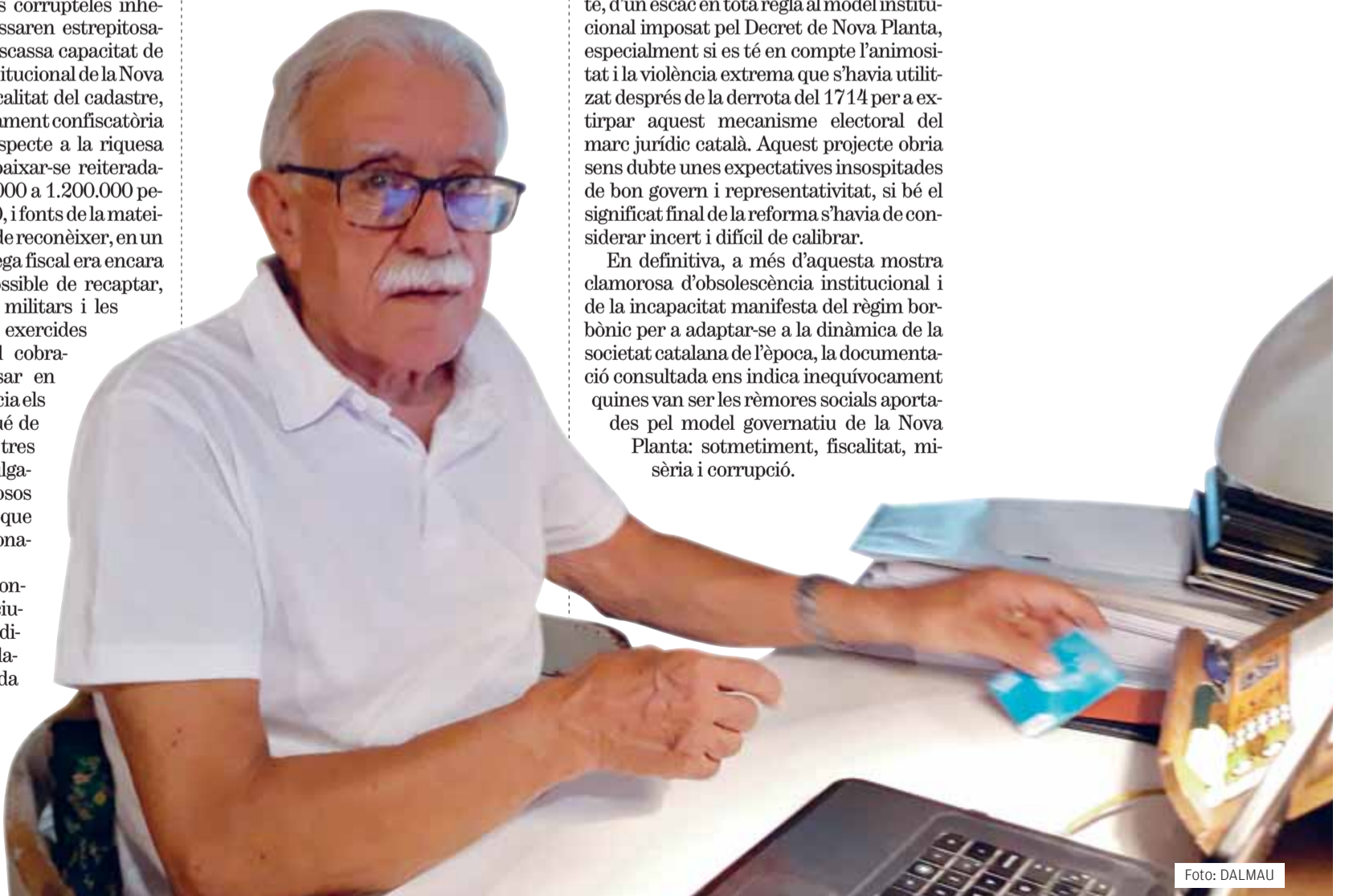
Un gravat que representa la derrota del 1714 ■ ARXIU

Josep M. Torras i Ribé

Josep M. Torras i Ribé és historiador i catedràtic emèrit de la Universitat de Barcelona. Ha investigat la societat i les institucions catalanes, amb especial dedicació a l'organització municipal i a la guerra de Successió, a la qual ha dedicat una trilogia encetada amb *La Guerra de Successió i els setges de Barcelona* (1999), seguida per *Felip V contra Catalunya* (2005) i que aquest setembre clou amb *Misèria, poder i corrupció a la Catalunya borbònica (1714-1808)*.

intentar pal·liar les deficiències provocades pel desgovern i les corrupteles inherents al sistema fracassaren estrepitosament i desbordaren l'escassa capacitat de maniobra del marc institucional de la Nova Planta. La mateixa fiscalitat del cadastre, per exemple, manifestament confiscatòria i desproporcionada respecte a la riquesa del país, hagué de rebaixar-se reiteradament, primer d'1.500.000 a 1.200.000 pesos, i després a 900.000, i fonts de la mateixa intendència havien de reconèixer, en un to fatalista, que la càrrega fiscal era encara abusiva i del tot impossible de recaptar, malgrat les coaccions militars i les violències de tot tipus exercides per a assegurar-ne el cobrament. L'ordre de posar en venda de manera vitalícia els oficis de regidor s'hagué de suspendre al cap de tres anys de la seva promulgació a causa dels nombrosos abusos i arbitriarietats que ocasionava el seu funcionament.

Els organismes espontanis de mobilització ciutadana que sorgiren a diverses poblacions catalanes a partir de la dècada de 1740, arrecerats sota la tutela gremial, foren considerats subversius i contraris a la legalitat borbònica i prohibits expressament, tot i que les mateixes autoritats havien

de reconèixer que els motius de queixa i de protesta popular eren conseqüència del desgovern i de les corrupteles dels regidors. La introducció, l'any 1760, dels oficis de procurador síndic general va resultar un fiasco sense pal·liatius i els seus defectes de funcionament convertiren en inoperant la nova institució. Les reformes municipals portades a terme pel rei Carles III l'any 1766, amb la creació dels oficis de diputats del comú i síndics personers, sens dubte l'aportació institucional més innovadora introduïda pel règim borbònic al llarg de tot el segle i que apuntava directament a impedir els abusos i les corrupteles dels regidors, van provocar arreu una conflictivitat incontrolable i van ser manipulades per les mateixes autoritats borbòniques a fi de restar-los eficiència fiscalitzadora i desnaturalitzar la representació popular que s'havia introduït en els ajuntaments catalans. L'allargament de la vigència del càrrec de regidor a tres anys va haver-se de prohibir a causa de les baralles i els abusos electorals que ocasionava a les poblacions. Finalment, la reintroducció a finals de la dècada de 1790 del procediment insaculatori per a la selecció dels oficis municipals, promoguda per les autoritats borbòniques com a panacea per a intentar resoldre els abusos electorals i la corrupció i el desgovern crònics dels ajuntaments, va ser un reconeixement explícit de la incapacitat del règim per a resoldre el desgavell ocasionat en la governació del país. Es tractava, sens dubte, d'un escac en tota regla al model institucional imposat pel Decret de Nova Planta, especialment si es té en compte l'animositat i la violència extrema que s'havia utilitzat després de la derrota del 1714 per a extirpar aquest mecanisme electoral del marc jurídic català. Aquest projecte obria sens dubte unes expectatives insospitades de bon govern i representativitat, si bé el significat final de la reforma s'havia de considerar incert i difícil de calibrar.

En definitiva, a més d'aquesta mostra clamorosa d'obsolescència institucional i de la incapacitat manifesta del règim borbònic per a adaptar-se a la dinàmica de la societat catalana de l'època, la documentació consultada ens indica inequívocament quines van ser les rèmores socials aportades pel model governatiu de la Nova Planta: sotmetiment, fiscalitat, misèria i corrupció.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els expresidents del Parlament Núria de Gispert, Joan Rigol i Ernest Benach, ahir a la cambra ■ EFE / ALEJANDRO GARCIA

Rigol, De Gispert i Benach demanen indultar Forcadell

■ Els tres expresidents del Parlament reivindiquen l'amnistia com "la via més justa", però consideren que l'indult és la fórmula més ràpida per treure de la presó la seva successora al legislatiu

Emili Bella
BARCELONA

Segon pres polític per a qui demanen l'indult. Els expresidents del Parlament Joan Rigol, Núria de Gispert i Ernest Benach van escriure ahir una carta al ministre de Justícia, Juan Carlos Campo, per sol·licitar formalment que s'indulti la seva successora, Carme Forcadell, deixant clar que no és ella qui ho demana, encara que és co-neixedora de la iniciativa. Els tres expresidents del legislatiu recalquen que "la via més justa és l'amnistia", i que "és la que la Carme prefereix", però

que fa més de dos anys que Forcadell és a la presó i l'indult és la fórmula més ràpida perquè recuperi la llibertat, per bé que "no comporta penediment ni cap altra acceptació", va subratllar De Gispert. "L'amnistia depèn de les Corts Generals de l'Estat i és molt difícil veure-hi

una majoria en aquest sentit; en canvi, l'indult depèn del govern i és més fàcil de gestionar", va recordar Rigol. "La petició d'indult la fem nosaltres tres com a expresidents del Parlament per un sentit institucional de la política. N'hem parlat amb ella, però ella no ha pres en

cap moment la iniciativa per demanar-lo", va reiterar Benach. En la carta, els tres predecessors de Forcadell constaten que el conflicte polític que es viu entre Catalunya i Espanya no es resoldrà per la via judicial i que només la via política pot portar una solució.

En la carta, els tres predecessors de Forcadell constaten que el conflicte polític que es viu entre Catalunya i Espanya no es resoldrà per la via judicial i que només la via política pot portar una solució.

En la carta, els tres predecessors de Forcadell constaten que el conflicte polític que es viu entre Catalunya i Espanya no es resoldrà per la via judicial i que només la via política pot portar una solució.

"En aquest sentit, és evident que calen gestos que permetin desescalar la situació actual i trobar persones que siguin capaces d'afrontar el diàleg amb tota la convicció i sense cap mena de matís", expliquen. Rigol, De Gispert i Benach recullen el nul interès de l'expresidenta de l'ANC de continuar en primera línia política i consideren que Forcadell "pot ajudar molt" a resoldre la situació. "Però fer-ho des de la presó no és la millor manera", hi afegeixen. No només això: defensen que concedir l'indult seria un gest "significatiu" per part del govern espanyol de cara al futur. "Seria ara mateix un acte necessari de justícia", reblen.

Segons els expresidents, el ministeri disposa d'un any per resoldre la qüestió i elevar-la al Consell de Ministres, que és l'ens que l'ha d'aprovar. És la segona petició d'aquestes característiques que Campo té sobre la taula, després que al juliol la UGT demanés al ministeri l'indult de l'exconsellera de Treball, Afers Socials i Famílies Dolors Bassa.

Els expresidents escriuen que a Forcadell se la va jutjar per haver governat el Parlament tal com disposa el reglament de la cambra, per haver deixat debatre les propostes que feien els grups parlamentaris i haver-ne permès la votació, motiu pel qual va rebre una condemna d'onze anys i mig de presó. "Literalment, ens atrevim a afirmar que no podia fer cap altra cosa si volia ser fidel a allò que són les seves funcions formals com a presidenta del Parlament", observen. ■

La fiscalia recorre contra el tercer grau dels set presos polítics de Lledoners

La fiscalia ha recorregut davant del Tribunal Suprem contra el tercer grau que el Departament de Justícia va concedir als set presos polítics empresonats a Lledoners i que la jutgessa de vigilància penitenciària va avalar la setmana passada. El fiscal demana que se'ls revoqui la semilibertat, que al seu parer el govern els ha atorgat per tal d'"alterar la decisió condemnatòria de la sentència" i el seu compliment efectiu.

A diferència dels presos de Lledoners, l'expresidenta del

Parlament Carme Forcadell i l'exconsellera Dolors Bassa, empresonades a Wad-Ras i a Puig de les Basses, respectivament, continuen gaudint del tercer grau, ja que els jutges de vigilància corresponents van descartar suspendre'l mentre resolen sobre el fons de l'assumpte.

Els recursos de la fiscalia carreguen contra la "política penitenciària" del departament d'Ester Capella, ja que consideren que transmet el missatge que "pot quedar impune el fet d'haver conver-

tit la pròpia voluntat en llei fora de les vies legalment establertes". La fiscalia no considera que els presos polítics hagin complert o "gairebé complert" tots els fins de la pena. De fet, per al ministeri públic, el seu procés de rehabilitació ha fracassat, entre altres qüestions, perquè no reconeixen el delictes.

En el cas d'Oriol Junqueras, la fiscalia subratlla que els informes de la presó detallen que "continua pensant que la via unilateral imposada per la força" per aconseguir la

república "no és viable", però que això "no suposa en absolut que no ho consideri legítim". De Jordi Cuixart argumenta que l'evolució del seu tractament "ha estat nul·la", ja que, si bé reconeix els fets dels quals va ser condemnat, "justifica tots i cadascun dels actes polítics" que van portar a l'1-O, com ell mateix va dir a TV3 el primer dia que va sortir en tercer grau. La fiscalia considera una "distorsió" que els presos continuïn defensant que van actuar democràticament.

E endesa

Comunica als seus clients i al públic en general de les poblacions a sota indicades que, amb la finalitat de **seguir invertint i millorant la qualitat del servei elèctric**, caldrà interrompre el subministrament d'energia, al lloc, el dia i les hores que a continuació es detallen:

SAN RAFAEL DEL RÍO

Dia: 28 d'Agost de 2020

Horari: de 08:00 a 11:00 h. (Ref. 13274035)

Carrers afectats: PD. MAS DELS MACOS

185985-12323850

Prequem que ens disculpin les molèsties que els puguem ocasionar. Per a qualsevol aclariment poden trucar al **800 760 706**

I N F O R M A C I O

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Lluís
Falgàs

El termòmetre de les escoles

De totes les previsions de la pandèmia per al setembre, la que acapara més atenció és el futur de les escoles. El mateix president de la Generalitat, Quim Torra, ha avisat que no ens podem permetre no obrir les escoles. Per dijous els ministres d'Ensenyament i Sanitat han convocat tots els responsables autonòmics de la matèria. Caldrà estar molt atents.

Fins avui tot plegat sembla un caos ple de malentesos que està creant una forta confusió a pocs dies d'obrir els col·legis i després de sis mesos d'absència de classes presencials. Tothom té clar que cal unificar les condicions com tothom té clar que no s'ha produït.

Com la majoria de problemes derivats de la pandèmia, cal creure que caldrà un esforç afegit de mestres, de famílies, i fins i tot l'acceptació de riscos en uns moments d'incertesa sanitària. En aquest sentit, el "papa Estat" sembla desaparegut. Pel que s'ha sentit fins ara, molts docents tenen assumit que no podran seguir amb els seus projectes a fins i tot hauran d'anar més enllà de les seves funcions habituals. Reptes que majoritàriament són acceptats sempre que hi hagi bona voluntat de les autoritats. En el cas de Catalunya és evident que a partir d'ara no es pot fer com sempre i que caldran més recursos que no es van preveure en el pressupost aprovat al Parlament de Catalunya. Caldran diners per adaptar aules interiors i exteriors. No és lògic que aquest estiu l'administració hagi demanat que no hi hagi grups de més de deu persones i que ara, per al mes de setembre, la mateixa administració en proposi de 20 i 25 alumnes.

Els esdeveniments de la pandèmia van molt ràpids i no es pot fer una valoració diària de la gestió política. S'haurà d'esperar, i sens dubte les eleccions generals i les catalanes seran el termòmetre. Ara per ara, però, el termòmetre serà l'obertura de les escoles. Fonamentals perquè el país funcioni.

Les divisions internes i les topades entre els governs encallen la taula de diàleg

■ Garzón insta a reunir-la aviat i Iceta ho descarta per la crida a la confrontació de Torra, que s'hi torna amb Robles ■ ERC insisteix que tot és compatible

Òscar Palau
BARCELONA

La taula de diàleg entre governs per resoldre el conflicte polític a Catalunya, que demà farà mig any que es va reunir formalment per primer i únic cop, continua lluny de reprendre's. De fet, sembla que en tenen menys ganes que mai, almenys pel que fa als principals actors, que més enllà de declaracions públiques més o menys obertes, des del final del confinament no han fet ni un moviment seriós perquè es convoqui. És cert que tant ERC per un cantó com Podem per l'altre continuen pressionant els respectius socis, però amb poc èxit fins ara, com ahir es va palesar indissimuladament.

El ministre de Consum i líder d'Esquerra Unida, Alberto Garzón, troba "important" la taula i ahir a Ser Catalunya va apressar a reunir-la "com més aviat millor", ja que la veu "compatible" amb la lluita contra la pandèmia. Però es va treure les puces de sobre. "Espero que no estigui en l'ànim de JxCat defugir-la", indicava, i acusava la formació de voler fer "jocs de cintura". "Si comencem a defugir el diàleg, estem alimentant una nova onada de confrontació que pot tenir alguns beneficiaris, però comptats amb els dits de les mans", advertia. A la mateixa hora, en tot cas, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, descartava obertament a Catalunya Ràdio que la taula es reunexi a curt termini, després que Carles Puigdemont parlés divendres a Prada de "confrontació intel·ligent" i el president Quim Torra hi tornés a advocar diumenge per una "confrontació" a seques amb l'Estat com a eina per avançar, i cap dels dos no mostrés cap esperança —de fet, ni tan sols s'hi van referir— envers el canal de

Marta Vilalta, en una de les seves últimes compareixences telemàtiques aquest agost ■ ACN

Confrontar fulls de ruta a les urnes

Vilalta va denunciar ahir que ERC sigui l'ase dels cops de certs sectors afins a JxCat. "Alguns han portat la idea de la confrontació tan al límit que han perdut de vista qui és l'adversari", criticava, i ho atribuïa al "pur càlcul electoralista". "Mai per a ERC l'adversari serà el company de viatge", etzibava, mentre feia una crida a tots els independentistes a "fer pinya i teixir complicitats" per "abonar totes les vies". Vilalta va insistir que cal un consens estratègic

i apostava per continuar-hi treballant, ja que veu factible arribar a "punts d'acord" abans de les eleccions, després que la setmana passada l'exconseller Toni Comín advoqués per, si cal, aprofitar-les per confrontar els respectius fulls de ruta. Vilalta agafava ahir el repte. "Si no ens en sortim, és evident que hi defensarem allò que hem anat explicant: que no podem deixar de treballar per ser més forts, i volem anar sumant i acumulant forces", admetia.

diàleg teòricament obert amb el govern de Sánchez. "Confrontació i taula de diàleg són dos camins diferents", advertia Iceta, que deia que si JxCat vol anar a les eleccions "amb la bandera de la confrontació", que veu "equivocada", no pot pretendre alhora prioritzar asseure's. "Si tu vols confrontació, no tens pressa ni estímul per reunir la taula", reflexionava, tot i que retòricament es mostrava disposat a convocar-la "demà mateix" si cal.

Torra li va replicar de seguida a Twitter. El president, que mai no ha ama-

gat el seu escepticisme, i més arran de les topades amb Pedro Sánchez per la gestió de la pandèmia, manté que l'òrgan no cal ni que es convoqui si no se n'acorda abans un ordre del dia en què figurin les grans reivindicacions de l'independentisme —l'amnistia dels represaliats i l'autodeterminació—, i ahir retreia a Iceta el nou menysteniment exhibit pel govern espanyol en les últimes hores. "Ben volgut, potser que abans de dir segons què, parlem amb la ministra Robles i els seus jocs florals", etzi-

bava Torra, després que la titular de Defensa qüestionés amb sorna diumenge que la taula s'hagi de prioritzar, ja que els espanyols "no estan per jocs florals".

Entretant, ERC continua empenyent sense criticar explícitament la posició dels socis, amb l'argument que la confrontació i el diàleg no són termes "indissociables ni incompatibles", segons la secretària general adjunta, Marta Vilalta. "És absurd obrir debats falsos i estèrils d'una o altra via, que només volen desgastar", assenyala-va ahir. És per això que va defensar que es pot parlar tant de "confrontació democràtica, resistència o persistència" com de "cultivar i abonar la via del diàleg, la negociació, la paraula, els acords i la resolució democràtica". Sense entrar a "buscar culpables o excuses", Vilalta afirmava que ERC continua veient la taula com una "eina útil, un bon instrument" al qual no pensa renunciar. Això sí, admetia que, perquè es reprengui, abans s'ha de "generar el consens compartit" i que "tots plegats" es posin a treballar, ja que cal "molta preparació prèvia". ■

PARCS AQUÀTICS

WATER WORLD / AQUADIVER

Temporada 2020

OFERTA 2x1

Preu: 35 euros

(No acumulable a altres ofertes i/o promocions)

Cal presentar la targeta del club del subscriptor d'El Punt Avui directament a la taquilla

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Setge policial a la seu de la CUP, amb cartells pel referèndum, el 2017 ■ ALBERT SALAMÉ

La CUP reivindica la campanya de l'1-0, ara sota sospita

■ Anticorrupció investiga si va malversar 168.666 euros del grup parlamentari ■ Les diligències, obertes el febrer passat

Mayte Piulachs
BARCELONA

La CUP va confirmar ahir que la fiscalia anticorrupció investiga el destí de dues partides del 2017 del seu grup parlamentari que sumen 168.666 euros i que van destinar a finançar la campanya del referèndum de l'1-0. Les diligències d'investigació per un delictes de malversació es van obrir cap al febrer passat, i els anticapitalistes n'eren coneixedors, ja que s'han citat a declarar com a testimonis membres del grup i proveïdors,

Les frases

“És una nova mostra de la voluntat que té la judicatura de l'Estat de criminalitzar l'independentisme”

Núria Gibert
PORTAVEU I TINENTA D'ALCALDIA DE SANT CUGAT

“Tota la solidaritat! La repressió espanyola té moltes formes, però sempre el mateix objectiu”

Carles Puigdemont
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

com ara un impressor. La formació va decidir fer pública la investigació, avançada pel diari *Ara*, perquè ahir va ser citat a declarar com a investigat un dels membres del secretariat nacional de la

CUP el 2017, la identitat del qual no volen revelar. La fiscal encarregada del cas, Teresa Duerto, continuava ahir de vacances. La fiscalia tampoc ha volgut donar informació de les diligències —arran

d'una denúncia de Cs, que considera que és una despesa il·legal— fins a tenir clar si les presentarà a un jutjat o les arxivarà. En l'interrogatori d'ahir, segons fonts de la CUP, l'exmembre del secretariat va exposar el funcionament de la formació, en què totes les decisions es prenen de manera assembleària.

La formació detalla que les investigacions se centren en dues partides amb les quals va finançar la publicació i presentació del llibre *Referèndum 2017: la clau que obre el pany* i del vídeo *Ara comença el mambo*, tots dos relacionats amb la votació de l'1-0, suspesa pel Tribunal Constitucional. La fiscalia dirimeix ara si aquests diners públics que el Parlament concedeix als grups parlamentaris per al seu funcionament es poden gastar en aquesta campanya.

La tinenta d'alcaldia de Sant Cugat del Vallès i portaveu de la CUP en aquesta causa, Núria Gibert, va declarar ahir el “compromís ferm” de la seva formació amb el referèndum, i va reivindicar la seva “participació” i el seu “paper clau” en l'1-0 i en la “campanya d'agitació popular” perquè se celebrés. “És una nova mostra de l'afany que té la judicatura de l'Estat espanyol de criminalitzar l'independentisme i perseguir la voluntat política d'un poble de prendre partit i autodeterminar-se”, va manifestar Gibert, que va cloure que la formació “ho tornaria a fer.” Integrants dels partits independentistes van donar suport a la CUP, i força càrrecs i militants van omplir les xarxes d'imatges dels actes de la seva campanya, ara sota sospita. ■

“Imminent” nova llei de memòria històrica

Enric Bonet
París

La vicepresidenta espanyola Carmen Calvo va anunciar ahir a París que presentarà de manera “imminent” al Consell de Ministres un nou projecte de llei de memòria històrica.

“La millor manera d'honrar els antifeixistes espanyols, el nostre exili (...), és tenir una nova llei que ens permeti de continuar avançant en la memòria democràtica”, va assegurar en l'ambaixada espanyola. Calvo va culminar la seva visita de tres dies reunint-se amb l'alcaldessa Anne Hidalgo i el primer

ministre francès, Jean Castex. A més del coronavirus i de la reconstrucció econòmica, l'independentisme va ser un dels temes tractats amb Castex, ex-alcaldede Prada de Conflent. Fonts pròximes a la vicepresidència van reconèixer el malestar que ha generat en el govern espanyol la visita recent a la Catalu-

nya del Nord de Carles Puigdemont, que acusen de difondre idees falses sobre l'Estat espanyol. També consideren que no hi pot haver una confrontació intel·ligent, només diàleg. Si l'executiu de PSOE-Podemós sembla que es vol posar les piles pel que fa a la memòria dels republicans exiliats, no impera la mateixa sensibilitat a l'hora de tractar una altra pedra en la sabata de la democràcia espanyola: el fet que Puigdemont i els altres dirigents exiliats puguin moure's lliurement pel sud de l'Estat francès. ■

OPINIÓ

Susanna Rivero Enginyera tècnica industrial, ambientòloga i membre de l'executiva del PDeCAT

La dècada d'acció de les renovables

En l'actualitat el 8% de l'energia elèctrica que consumim a Catalunya prové de fonts renovables. D'acord amb la llei 16/2017, del canvi climàtic de Catalunya, tenim només deu anys per assolir l'objectiu que s'ha fixat el govern, que el 50% de l'energia elèctrica que es consumeixi sigui de fonts renovables, i establir les bases necessàries per assolir el 100% el 2050. El sistema energètic de Catalunya s'ha de transformar a una velocitat inigualable en la propera dècada. Catalunya necessita 6.000 MW de fotovoltaica i 4.000 MW d'eòlica, altrament no es podrà complir l'objectiu de la llei de tancar els sistemes de generació elèctrica basats en nuclear i iniciar l'apagada progressiva dels cicles combinats basats en gas.

Per fer possible que això sigui una realitat, el govern de la Generalitat va aprovar el novembre del 2019 el decret llei 16/2019, d'impuls de les renovables, obrint el territori a les renovables, tot establint estrictes nivells de protecció ambiental, de l'avifauna, paisatgística, agronòmica i cultural.

És per aquest motiu que s'ha d'abordar amb urgència la necessitat d'establir un marc regulatori que compatibilitzi la necessitat d'implantar renovables amb la voluntat de conservació de l'activitat agrícola, turística de les comarques on hi ha major recurs renovable —sol i vent— i, per tant, major pressió dels promotors renovables. Calen mesures que accelerin aquesta transició energètica, així com un augment significatiu de la inversió pública i privada durant els propers anys. Les renovables són la clau per a la descarbonització de l'economia i han de ser centrals en la planificació econòmica i energètica del país. Es calcula que d'aquí al 2050 caldrà una inversió en renovables d'uns 50.000 milions d'euros.

El pla de recuperació de la Unió Europea Next Generation EU aprovat recentment aporta un impuls important en termes d'estímul a la inversió i reformes per desplegar amb més celeritat la implantació de projectes de renovables, especialment en l'àmbit de l'autoproducció renovable, amb l'objectiu de descarbonitzar els processos industrials i els consums domèstics. Així mateix, posarà les bases d'una economia basada en l'hidrogen net. A més, el nou instrument estratègic invertirà en tecnologies clau per a la transició d'energia neta, com ara tecnologies d'emmagatzematge d'energia renovable, bateries, captació i emmagatzematge de carboni i infraestructures d'energia sostenible. La nova estratègia i l'aliança per un hidrogen net guiaran i coordinaran la ràpida escalada de la producció i l'ús d'hidrogen net a Europa.

Per garantir una transició a un model d'energia més democràtic i respectuós amb l'entorn i equilibrat territorialment s'ha de comptar amb els ajuntaments. Més enllà de dotar d'autoproducció renovable tots els edificis i equipaments públics municipals en instal·lacions renovables, els ajuntaments han de planificar el seu entorn urbà tot considerant la incorporació de sistemes renovables per tal d'impulsar les instal·lacions renovables i molt especialment les solars fotovoltaïques d'autoconsum i de biomassa per a ús tèrmic. Tot aquest esforç no és suficient per cobrir la demanda actual i és per aquest motiu que de cara al 2050 caldrà haver reduït la demanda energètica un 70%. Aquest objectiu és més ambiciós encara que el de dotar el país de renovable i requereix l'esforç de tots. És per això que cal promoció mesures d'estalvi i eficiència energètica que són també una bona eina per generar ocupació local. Per tant, tenim al davant una ocasió única per fer compatible el model social i econòmic del territori amb la transició energètica. Certament, els ajuntaments del país tenen un paper clau en la construcció del nou model energètic de Catalunya, i la futura llei de la transició energètica així ho ha de recollir.

Tot aquest esforç no és suficient per cobrir la demanda actual

solars fotovoltaïques d'autoconsum i de biomassa per a ús tèrmic. Tot aquest esforç no és suficient per cobrir la demanda actual i és per aquest motiu que de cara al 2050 caldrà haver reduït la demanda energètica un

70%. Aquest objectiu és més ambiciós encara que el de dotar el país de renovable i requereix l'esforç de tots. És per això que cal promoció mesures d'estalvi i eficiència energètica que són també una bona eina per generar ocupació local. Per tant, tenim al davant una ocasió única per fer compatible el model social i econòmic del territori amb la transició energètica. Certament, els ajuntaments del país tenen un paper clau en la construcció del nou model energètic de Catalunya, i la futura llei de la transició energètica així ho ha de recollir.